

Kniha Jóel a laodicejská Církev adventistů sedmého dne – číslo třicet šest

Jeff Pippenger

2026-01-27

Číslo třicet šest

V „ruchu“, který James White ztotožňuje s rozptýlením milleritů po 22. říjnu 1844, prožil William Miller roku 1847 sen a o dva roky později byl uložen k odpočinku.

„Kdyby byl William Miller mohl spatřit světlo třetího poselství, mnohé věci, které se mu zdály temné a tajuplné, by mu byly bývaly vysvětleny. Jeho bratři však vyznávali k němu tak hlubokou lásku a zájem, že se domníval, že se od nich nemůže odtrhnout. Jeho srdce se přiklánělo k pravdě, a potom pohlédl na své bratry; stavěli se proti ní. Mohl se odtrhnout od těch, kteří stáli po jeho boku při zvěstování příchodu Ježíše? Myslel si, že by ho jistě nesvedli z pravé cesty.“

„Bůh dopustil, aby padl pod moc satana, pod vládu smrti, a skryl ho v hrobě před těmi, kdo jej neustále odváděli od pravdy. Mojžíš pochybil, když se chystal vstoupit do zaslíbené země. Také jsem viděla, že William Miller pochybil, když se měl brzy chystat vstoupit do nebeského Kanaánu, tím, že dopustil, aby jeho vliv působil proti pravdě. Jiní jej k tomu svedli; jiní se za to budou muset zodpovídat. Avšak andělé střeží vzácný prach tohoto Božího služebníka a on vyjde při zvuku poslední trouby.“

„Pevná platforma“

„Viděla jsem zástup, který stál dobře chráněn a pevně, neprokazuje žádnou přízeň těm, kdo by chtěli otrást ustálenou vírou těla. Bůh na ně pohlížel se zalíbením. Byly mi ukázány tři stupně — poselství prvního, druhého a třetího anděla. Můj doprovázející anděl řekl: ‚Běda tomu, kdo by pohnul byť jediným kamenem nebo pohnul jediným kolíkem těchto poselství. Pravé porozumění těmto poselstvím je životně důležité. Osud duší závisí na tom, jak jsou přijímána.‘ Znovu jsem byla vedena zpět skrze tato poselství a viděla jsem, jak drazé lid Boží vykoupil svou zkušenost. Byla získána skrze mnohé utrpení a těžký zápas. Bůh je vedl krok za krokem, až je postavil na pevnou, nehybnou plošinu. Viděla jsem jednotlivce, jak přicházejí k plošině a zkoumají její základ. Někteří na ni s radostí ihned vstoupili. Jiní začali na základu hledat chyby. Přáli si, aby byly provedeny úpravy, a pak by plošina byla dokonalejší a lid mnohem šťastnější. Někteří z plošiny sestoupili, aby ji prozkoumali, a prohlašovali, že byla položena nesprávně. Viděla jsem však, že téměř všichni stáli na plošině pevně a napomínali ty, kdo z ní sestoupili, aby přestali se svými stížnostmi; neboť Bůh byl Mistr stavitel a oni bojovali proti Němu. Připomínali podivuhodné dílo Boží, které je přivedlo k pevné plošině, a jednomyslně pozvedli své oči k nebi a hlasitým hlasem oslavovali Boha. To zapůsobilo na některé z těch, kdo si stěžovali a opustili plošinu, a oni s pokorným výrazem znovu na ni vstoupili.“ Early Writings, 258.

Millerovy podivuhodné skutky

„Podivuhodné dílo“ Williama Millera vedlo k „pevnému základu“, který byl „pevnou, nepohnutelnou plošinou“. „Základ“ „nepohnutelné plošiny“ i následný útok jak na „plošinu“, tak na „základ“, k němuž došlo po Millerově smrti v roce 1849, jsou ztotožněny v jeho snu.

William Miller je symbolem základů adventismu.

Je rovněž symbolem milleritských dějin od roku 1798 až do roku 1863.

Je také symbolem milleritských dějin od roku 1798 až do roku 1844.

Je také symbolem dějin tří andělů od roku 1798 až po nedělní zákon.

Je jím představováno čtyřicet šest let od roku 1798 až do roku 1844.

Je znázorněn číslem „220“ ve vztahu k 2 520 a 2 300.

Je zobrazován prostřednictvím „sedmi časů“ — 2 520.

Je znázorněn číslem 2 300.

Millerovy dva sny byly předobrazeny Nebúkadnesarovými dvěma sny ve druhé a čtvrté kapitole Danielovy knihy.

Období roku 1798 začíná Nebúkadnesarem a končí v roce 1863 Balsazarem.

Období od roku 1798 do nedělního zákona začíná Nebúkadnesarem a končí Belšazarem.

Jako symbol dějin mileritů je symbolem základů, které představují pravdy objevené mezi alfa-objevem období 2 520 a omega-objevem období 2 300. James White ve svém komentáři ke snu Williama Millera uvedl, že „klíčem“ byla Millerova metoda studia Bible. Tato metodologie je klíčem Davidovým, který byl vložen na Millerovo rameno, neboť předložil proroctví o 2300 letech, jež skončilo, když byl 22. října 1844 naplněn Izajáš 22,22.

Pravdy, které začaly být od roku 2023 odpečetěovány, jsou týmiž pravdami, jež již byly označeny v prezentacích Habakukových tabulí 95, a tyto pravdy jsou nyní zasazovány do nového rámce „Pravdy“.

Volání hlasu na poušti v červenci 2023 určilo, že pláč a nářek jsou nezbytné pro ty, kdo měli činit pokání za prohlášení z 18. července 2020. Ti, kdo měli být mezi moudrými pannami, měli činit pokání v souladu s modlitbou z deváté kapitoly Daniele, což je modlitba těch z Leviticus 26, kteří rozpoznávají, že byli rozptýleni.

Když Miller říká: „Zatímco jsem takto plakal a truchlil nad svou velikou ztrátou a odpovědností, rozpomněl jsem se na Boha a vroucně jsem se modlil, aby mi poslal pomoc. Ihned se otevřely dveře a do místnosti vstoupil muž; tehdy ji všichni lidé opustili. On pak, maje v ruce kartáč na smetí, otevřel okna a začal z místnosti vymetat prach a odpadky.“

Dveře, které se otevřely, byly Millerovým srdcem, když se „upřímně modlil“ o „pomoc“. Ježíš jako Pravý svědek k Laodiceji tluče na srdce a hledá vstup. Když se dveře otevřely, započal proces oddělení. Když se dveře otevřely, otevřela se také „okna“ a „okna“ jsou nebeskými okny.

Jan viděl v devatenácté kapitole Zjevení otevřená nebeská okna, když Pán pozdvihl své vojsko bílých koní, bezprostředně poté, co se nevěsta připravila. Toto vojsko je Ezechielovo vojsko, které povstává v odpověď na poselství drsného východního větru. Toto vojsko je církev vítězná, která se mění z církve bojující v církev vítěznou, když je vykonáno oddělení pšenice od koukolu. Toto oddělení je také znázorněno jako přechod ze zkušenosti laodicejské do zkušenosti filadelfské. Miller otevřel své srdce a nechal vstoupit Pravého svědka, když oddělil pšenici od koukolu, a tak přivedl své vojsko bílých koní k životu.

Dne 31. prosince 2023 vstoupil po odchodu lidí do místnosti muž se Smetákem na prach a začal dílo odstraňování smetí bludu, přičemž staré pravdy Abakukových tabulí zasazoval do nového rámce pravdy.

„Spasitel nepřišel zrušit to, co mluvili patriarchové a proroci; neboť On sám mluvil skrze tyto představitele. Všechny pravdy Božího slova pocházely od Něho. Avšak tyto neocenitelné drahokamy byly vsazeny do falešného rámce. Jejich drahocenné světlo bylo přinuceno sloužit bludu. Bůh si přál, aby byly vyňaty ze svého zasazení do bludu a znovu umístěny do rámce pravdy. Toto dílo mohla vykonat jen božská ruka. Svým spojením s bludem sloužila pravda věci nepřítele Boha i člověka. Kristus přišel, aby ji postavil tam, kde bude oslavovat Boha a působit záchranu lidstva.“ Touha věků, 287.

Jednou z prvních pravd vyučovaných v roce 2024 bylo vysvětlení zklamání z 18. července 2020. Řádek po řádku bylo rozpoznáno, že první zklamání každé reformní linie označovala 18. červenec 2020 jako hlavní mezník v podobenství o deseti pannách. Předmět tohoto zklamání se stal „klíčem“ k odemčení pravdy o svatyni; zatímco při velkém zklamání roku 1844 byla svatyně „klíčem“, který odemkl ono zklamání.

Muž s kartáčem na nečistoty, který je zároveň Lvem z kmene Judova, začal v roce 2023 odpečetřovat poselství Půlnočního volání. Nyní jsme dospěli k místu v Millerově snu, kde pokládá na stůl větší skříňku a vhadzuje do ní pravdy, které mají zářit desetkrát jasněji než slunce. Jedním z těchto klenotů je zjevení toho, kým je v prorockém vyprávění.

Když je proroctví odpečetěno, je On Lvem z pokolení Judova, který bere staré pravdy a zasazuje je do nového rámce tří kroků „pravdy“. Tento rámec drží pohromadě Kristus jako Alfa i Omega, první i poslední. Jako Slovo Boží uspořádal každý prvek svého Slova. Jako Palmoni navrhl každý aspekt jako matematiku.

Když je Petr v Cesareji Filipově, ve třetí hodině, představuje se jako Palmoni s důrazem na „prorocké fraktály“. Jedním z posledních zjevení Krista jako Pána proroctví je důraz na prorocké fraktály, jak je představuje Petr v Matoušovi 16,18, což je symbol 1,618, v přirozeném světě nazývaný zlatý poměr, avšak Palmonim „prorocké fraktály“.

Teprve jsme začali rozpoznávat prorocké fraktály, které se nacházejí uvnitř posvátného týdne let 27 až 34. Než se tam vrátíme na naší cestě ke knize Joel, bylo nutné do našeho zkoumání Millerova snu zahrnout důraz na prorocké fraktály.

Období od chvíle, kdy Miller volal lid, aby „přišel a viděl“, a kdy Kristus jako muž se smetáčkem na prach volal Millera, aby „přišel a viděl“, je od roku 1798 až do nedělního zákona; avšak v rámci těchto celkových dějin obsahuje fraktál v období od roku 1798 až do roku 1863. Obsahuje další fraktál od 11. září až do nedělního zákona a další od roku 2023 až do nedělního zákona.

Když Miller v tom ruchu zavřel oči, představoval dějiny roku 1849, kdy se Pán pokoušel dokončit dílo, avšak bez výsledku. Je vzkříšen v roce 2023, neboť je Eliášem, který byl s Mojžíšem zabit na ulici. Zemřel roku 1849 a potom zemřel znovu 18. července 2020.

Jeho sen byl dán roku 1847, poté Hospodin podruhé vztáhl svou ruku a vydal tabuli z roku 1850. Když Hospodin v dějinách sto čtyřiceti čtyř tisíc podruhé vztáhne svou ruku, Miller vstává z mrtvých.

Výchozí bod rozptýlení Izraele i Judy je vyložen u Izajáše.

Nebo hlavou Sýrie je Damašek a hlavou Damašku je Recín; a do pětasedesáti let bude Efraim rozdrcen, takže už nebude lidem. A hlavou Efraima je Samaří a hlavou Samaří je syn Remaljášův. Nebudete-li věřit, jistě neobstojíte. Izajáš 7,8,9.

Proroctví bylo dáno v roce 742 př. Kr. a o devatenáct let později, v roce 723 př. Kr., byl Izrael rozptýlen Asyřany, a poté o čtyřicet šest let později byl Juda rozptýlen Babylonem. Tato tři data představují období devatenácti let, po němž následuje čtyřicet šest let. Když tato dvě proroctví skončila v letech 1798 a 1844, období devatenácti let na počátku od roku 742 př. Kr. do roku 723 př. Kr. bylo alfou devatenácti let, která představovala omegu devatenácti let od roku 1844 do roku 1863.

Miller zemřel pět let po začátku omega devatenácti let a o sedm let později byly publikovány články Hiram Edsona o „sedmi časech“. O dalších sedm let později byly „sedmkrát“ odmítnuty. Rok 1856 měl být zapečetěním, které mělo předcházet nedělnímu zákonu roku 1863, avšak nemělo se tak stát.

Třetí anděl přišel v roce 1844, 1888 a při 11. září. Sestra Whiteová označila, že když padly velké budovy města New Yorku, naplnily se první tři verše osmnácté kapitoly Zjevení.

Zjevení 18

Verš PRVNÍ — Potom jsem uviděl jiného anděla sestupovat z nebe, majícího velikou moc; a země byla osvětlena jeho slávou.

Verš DRUHÝ — I zvolal mocně silným hlasem: Padl, padl Babylon veliký a stal se příbytkem démonů, doupětem každého nečistého ducha a klecí každého nečistého a odporného ptáka.

Verš TŘI — Neboť všechny národy pily z vína hněvu jejího smilstva a králové země s ní smilnili a obchodníci země zbohatli z hojnosti jejího přepychu.

Mocný první anděl sestoupil s poselstvím ve své ruce a Jan dostal příkaz, aby šel, vzal tu malou knihu a snědl ji. Tento první anděl koná totéž dílo jako anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly, který osvětluje zemi svou slávou. Je tomu tak proto, že první anděl je alfa a třetí anděl je omega, a počátek vždy znázorňuje konec.

„Ježíš pověřil mocného anděla, aby sestoupil a varoval obyvatele země, aby se připravili na Jeho druhý příchod. Když anděl opouštěl přítomnost Ježíše v nebi, šlo před ním nesmírně jasné a slavné světlo. Bylo mi řečeno, že jeho posláním je ozářit zemi svou slávou a varovat člověka před přicházejícím Božím hněvem.“ Early Writings, 245.

Prvním andělem je první verš osmnácté kapitoly Zjevení.

A po těch věcech jsem viděl jiného anděla sestupovat z nebe, jenž měl velikou moc; a země byla ozářena jeho slávou.

Druhý anděl je ve druhém verši osmnácté kapitoly Zjevení.

I zvolal mocně silným hlasem, řka: Padl, padl Babylon veliký a stal se příbytkem démonů, doupětem každého nečistého ducha a klecí každého nečistého a nenáviděného ptactva.

Třetí anděl je třetí verš osmnácté kapitoly Zjevení.

Neboť všechny národy se napily vína hněvu jejího smilstva a králové země s ní smilnili a kupci země zbohatli z hojnosti jejího přepychu.

Všichni králové se při nedělním zákoně dopouštějí smilstva s nevěstkou, jak je předobrazeno ve verši třetím. Poselství druhého anděla zní, že Babylon padl, a to je verš druhý. Posláním prvního anděla bylo ozářit zemi svou slávou, a to je verš první. Verš první je 9/11. Verš druhý je proces oddělování, který probíhá v celém lidstvu od 9/11, a verš třetí je nedělní zákon. Z tohoto důvodu je 9/11 poselstvím třetího anděla, a stejně tak i nedělní zákon. 9/11 je varováním před blížícím se nedělním zákonem, jak je znázorněno v prvních třech verších, a onen jiný hlas z verše čtvrtého je nedělní zákon. První hlas osmnácté kapitoly Zjevení je varováním před blížícím se nedělním zákonem a toto varování se při nedělním zákoně mění v živou skutečnost.

Období od 11. září až k nedělnímu zákonu je předobrazeno obdobím od alfa „pojd' a viz“ z Millerova snu až k omega „pojd' a viz“. Mezi 11. zářím a nedělním zákonem jsou drahokamy kladeny na Millerův stůl uprostřed místnosti, rozptýleny a zasypány, a poté obnoveny mužem s kartáčem na nečistoty. Anděl, který sestoupil roku 1840 s malou knížkou, byl prvním a alfa andělem, jenž představoval anděla, který sestoupil 11. září. Tento anděl je určen v desáté kapitole, kde je Janovi řečeno, že kniha bude sladká, ale zhořkne.

Jan představoval hnutí prvního anděla, zastoupené milerity, a zároveň znázorňoval hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc. Především představoval poslední dny, jak to proroci vždy činí. Z tohoto důvodu mu bylo předem řečeno, že kniha bude sladká a pak hořká. Milerité to předem nevěděli, avšak od

sto čtyřiceti čtyř tisíc se vyžaduje, aby to věděli.

Miller jako posel prvního anděla je vrcholným symbolem toho, kdo snědl malou knížku. Jako mlynář měl oddělit pšenici od plev, potom zrno zpracovat na mouku a připravit chléb, který měl být pojídán. O tento chléb se rozdělil tím, že jej položil doprostřed svého pokoje a vyzval všechny, kdo chtěli, aby „přišli a viděli“. Avšak jako symbol toho, kdo vzal knihu z ruky anděla, se Miller, podobně jako Jan, obrací spíše k pozdním dnům třetího anděla než k raným dnům prvního anděla. Ve svém snu začíná tím, že nás informuje, že své poselství obdržel z neviditelné ruky. První anděl ve Zjevení deset má v ruce malou knížku, avšak anděl ze Zjevení osmnáct, který je omegou k alfe roku 1840, nemá ve své ruce znázorněnu žádnou knihu, a právě tuto knihu Miller přijal — knihu z neviditelné ruky. Millerovo „přijďte a vizte“ je 11. září a „přijďte a vizte“ muže se smetáčkem na prach je nedělní zákon.

Mezi alfou a omegou „pojď a viz“ máš poselství druhého anděla, neboť alfa je 9/11, což je verš jedna osmnácté kapitoly, a verš dva je druhý anděl, který se uzavírá ve verši tři, což je nedělní zákon a omega „pojď a viz“. V Millerově snu jsou druhý anděl a pád Babylóna znázorněni sedmým užitím slova „rozptýlit“, zatímco celkové vyprávění ukazuje, jak je pravda přemáhána bludem.

První a třetí anděl sestoupili s poselstvím, které musí být přijato a snědeno 11. srpna 1840, respektive 11. září. Tato dvě data odpovídají prvnímu verši osmnácté kapitoly Zjevení.

Základní pravdy byly zveřejněny v květnu roku 1842, přičemž průkopnická tabule z roku 1843 představuje alfu dvou tabulí Abakukových. V roce 2012 byly zveřejněny Abakukovy tabule, v souladu s květnem roku 1842.

Millerité zakusili své první zklamání 19. dubna 1844, což je předobrazem 18. července 2020. V tom okamžiku přišel druhý anděl a jeho příchod se shodoval s druhým veršem osmnácté kapitoly Zjevení. Toto zklamání označilo konec prvního anděla. Tam přišel druhý anděl a začal čas prodlévání v podobenství o pannách. Dějiny prvního anděla mají probíhat souběžně s dějinami druhého, a jsou-li takto aplikovány, je příchod druhého anděla uveden do souladu s příchodem prvního anděla v roce 1840 a s 11. zářím.

Čas prodlení nastal při 11. září, které bylo předobrazeno 19. dubnem 1844. Při 11. září byly uvolněny čtyři větry islámu a poté byly zadrženy. Tyto čtyři větry u Jana jsou prudké větry u Izajáše a východní vítr prorocství a pečetící anděl vystupuje od východu. Když vystupuje, volá podle sestry Whiteové čtyřikrát: „zadržte, zadržte, zadržte, zadržte“. Čas prodlení, který začíná příchodem druhého anděla, je znázorněn tím, že čtyři větry jsou zadržovány, dokud není zapečetěno sto čtyřicet čtyř tisíc.

Po prvním zklamání byl Samuel Snow veden k tomu, aby sestavil poselství Půlnočního volání, čímž v červenci 2023 předobrazuje hlas volajícího na poušti.

Na táborovém shromáždění v Exeteru oddělení panen na základě zkušební oleje očistilo a zároveň pročistilo milerity v souladu s dílem Posla smlouvy. Táborové shromáždění v Exeteru představovalo zapečetění, neboť dílo tehdy postupovalo kupředu jako přílivová vlna či mocné

vojsko, až do příchodu třetího anděla dne 22. října 1844. Klíčem k těmto dějinám je oddělení.

Druhý anděl vykonává dílo oddělení, když přichází, tak jako tomu bylo při prvním zklamání, a toto dílo skončilo oddělením 22. října. Uprostřed mezi oběma odděleními bylo hlášáno poselství druhého anděla. Druhý anděl představuje postupující oddělování až k závěrečné zkoušce oleje. Závěrečná zkouška oleje vede k rozhodující zkoušce třetího anděla. Touto rozhodující zkouškou byl pro Ježíše kříž a Getsemanská zahrada, znamenající „zahradu olejového lisu“, předcházela rozhodující zkoušce kříže, a zkouška oleje panen předcházela zavřeným dveřím roku 1844.

Poslední zkouška, po níž následoval soud, byla pro starověký Izrael desátou zkouškou. Tehdy jim bylo určeno zemřít na poušti. Ať už Kádeš, Getsemane nebo Exeter; poslední zkouška před soudem, při níž jsou odděleny dvě třídy, ukazuje na poslední zkoušku po roce 2023, která předchází soudu za zavřenými dveřmi v souvislosti se zákonem o neděli. Touto poslední zkouškou je zapečetění. Poslední či závěrečná zkouška předpokládá první zkoušku.

V roce 2023 skončila prodleva, když Lev z kmene Judova odpečetil vidění, které mělo prodlévat, tím, že odňal svou ruku. Poté započalo dílo Samuela Snowa.

Postavíme-li období prvního a druhého anděla paralelně vedle sebe, označují sestoupení anděla s poselstvím, které zkouší Boží lid podle jeho odpovědi na příkaz vzít a sníst to poselství. Základní poselství je potom uvedeno na veřejnost, dokud základní poselství neselže. Poté přichází třetí anděl. Obdobím třetího anděla je devatenáct let, která byla omega devatenácti lety od roku 742 př. Kr. do roku 723 př. Kr.

Období od roku 1844 do roku 1863 a období od roku 742 př. Kr. do roku 723 př. Kr. probíhají souběžně a jsou rovněž souběžná s obdobími prvního a druhého anděla. Tyto čtyři linie prorockých dějin se shodují s obdobím od 11. září až po nedělní zákon. Těchto pět linií tvoří dějiny Millerova alfa „pojď a viz“ a Kristova omega „pojď a viz“.

Čtyřikrát sedm

Správně pochopená 26. kapitola Leviticus vyznačuje „sedm časů“, čtyřikrát, a „sedm časů“ je symbolem Millera a jeho poselství. Roku 1842 bylo Millerovo chápání „sedmi časů“ zakotveno na chartě z roku 1843, o níž sestra Whiteová prohlašuje, že „byla vedena rukou Páně“ a „nemá být měněna“. O sedm let později Miller roku 1849 zemřel a o sedm let později je poselství „sedmi časů“ zaznamenáno Hiramem Edsonem a o sedm let později je odmítnuto.

V roce 1842 byla zveřejněna první tabule Abakukova.

V roce 1849 umírá na mapě z roku 1843 posel alfa „sedmi časů“.

V roce 1856 je omega posel „sedmi časů“ na tabuli z roku 1850 přehlížen.

V roce 1863 byly dvě tabule Abakukovy odmítnuty a byla vydána mapa z roku 1863.

Božská tabulka uveřejněná na počátku a lidská tabulka uveřejněná na konci. Uprostřed jsou určeni dva poslové, neboť druhé poselství má vždy zdvojení.

První anděl

V roce 1842 byla vydána první tabule Abakukova.

Druhý anděl

V roce 1849 umírá starý posel mapy z roku 1843.

V roce 1856 je nový posel z mapy z roku 1850 ignorován.

Třetí anděl

V roce 1863 je poselství odmítnuto a byla vydána tabule z roku 1863.

Jednadvacetileté období, které představuje čtyři symboly „sedmi časů“, rovnoměrně rozložené v sedmiletých odstupech. Poselství alfa je zveřejněno (1842), posel alfa umírá (1849), posel omega je přehlížen (1856) a poselství omega je odmítnuto (1863), což předobrazuje rok 2012; 18. červenec 2020; 2023; a brzy přicházející nedělní zákon. Millerova smrt v roce 1849 se shoduje s 18. červencem 2020. Posel i poselství byli v roce 2023 vzkříšeni. Poselství omega je nyní odpečetováno a následuje po něm nedělní zákon roku 1863.

V mileritském hnutí bylo poselství ustanoveno a poté posel zemřel. V paralelním hnutí bylo poselství ustanoveno a poté poselství zemřelo. Poselství bylo vzkříšeno v letech 1856 a 2023. Odpadlictví je označením roku 1863 a vítězství je označením jeho protějšku při nedělním zákonu. Před odpadlictvím a vítězstvím nedělního zákona a roku 1863 je předloženo odpečetění světla omega závěrečného kamene „sedmi časů“ z roku 1856, jak tomu bylo již od roku 2023.

Budeme pokračovat v příštím článku.

William Miller: 1782–1849

William: „vůle“ a „přilba“ — „neochvějný ochránce“, „odhodlaný strážce“ nebo „bojovník silné vůle“.

Mlynář: člověk, který obsluhuje mlýn, zejména mlýn, který mele obilí na mouku.

Bojovník silné vůle

„Poctivý, upřímného srdce rolník, který byl přiveden k pochybnostem o božské autoritě Písma, avšak který si upřímně přál poznat pravdu, byl mužem, jehož si Bůh zvláště vyvolil, aby stanul v čele zvěstování druhého příchodu Krista. Jako mnozí jiní reformátoři i William Miller v raném věku zápasil s chudobou, a naučil se tak velkým lekcím energie a sebezapření. Členové rodiny, z níž vzešel, se vyznačovali nezávislým duchem milujícím svobodu, schopností vytrvalosti a vroucím vlastenectvím — rysy, které byly také výrazně patrné v jeho povaze. Jeho otec byl kapitánem v armádě revoluce a na oběti, které přinesl v zápasech a utrpeních onoho bouřlivého období, lze zpětně vztáhnout stísněné poměry Millerova raného života.“

„Měl zdravou tělesnou konstituci a již v dětství projevoval více než obyčejnou duševní sílu. Jak dospíval, bylo to stále patrnější. Jeho mysl byla činná a dobře rozvinutá a měl horlivou

žízeň po poznání. Ačkoli nepožíval výhod vysokoškolského vzdělání, jeho láska ke studiu a návyk pečlivého myšlení a důkladné kritičnosti z něho učinily muže zdravého úsudku a širokých rozhledů. Vyznačoval se bezúhonným mravním charakterem a záviděníhodnou pověstí; byl obecně vážen pro svou poctivost, šetrnost a dobročinnost. Díky energii a pílí si již záhy zajistil slušné hmotné zajištění, ačkoli si nadále uchovával své studijní návyky. Se ctí zastával různé občanské i vojenské úřady a cesty k bohatství a poctám se mu zdály být dokořán otevřené.“ The Great Controversy, 317.

„Poznání Boha nelze získat bez duševního úsilí, bez modlitby za moudrost, abyste dokázali oddělit od čistého zrna pravdy plevy, jimiž lidé a satan překroutili učení pravdy. Satan a jeho spolek lidských nástrojů se snažili smísit plevy bludu s pšenicí pravdy. Máme pilně hledat skrytý poklad a prosit o moudrost z nebe, abychom oddělili lidské výmysly od božských příkázání. Duch svatý pomůže tomu, kdo hledá velké a drahocenné pravdy vztahující se k plánu vykoupení. Chtěla bych všem vtisknout skutečnost, že zběžné čtení Písma nestačí. Musíme zkoumat, a to znamená činit vše, co toto slovo zahrnuje. Jako horník horlivě prozkoumává zemi, aby objevil její zlatonosné žíly, tak i vy máte zkoumat slovo Boží kvůli skrytému pokladu, který se satan tak dlouho snažil před člověkem ukrýt. Pán praví: ‚Chce-li kdo činit jeho vůli, pozná, zda to učení je z Boha.‘ Jan 7,17.“

„Slovo Boží je pravda a světlo a má být lampou vašim nohám, aby vás vedlo na každém kroku cesty až k branám města Božího. Právě z tohoto důvodu Satan vyvíjí tak zoufalé úsilí, aby zatarasil cestu, která byla navržena pro vykoupené Hospodinovy, aby po ní kráčeli. Nemáte přinášet své vlastní představy k Bibli a činit ze svých názorů střed, kolem něhož se má otáčet pravda. Své představy máte odložit přede dveřmi zkoumání a s pokorným, ztišeným srdcem, se svým já ukrytým v Kristu, s vroucí modlitbou máte hledat moudrost od Boha. Měli byste cítit, že musíte poznat zjevenou vůli Boží, protože se týká vašeho osobního, věčného blaha. Bible je průvodcem, podle něhož můžete poznat cestu k věčnému životu. Nade vše máte toužit po tom, abyste poznali vůli a cesty Páně. Nemáte zkoumat Písmo s cílem najít takové texty, které byste mohli vykládat tak, aby dokazovaly vaše teorie; neboť slovo Boží prohlašuje, že to znamená překrucovat Písma k vlastní záhubě. Musíte se vyprázdnit od každé předpojatosti a přicházet ke zkoumání slova Božího v duchu modlitby.“ Review and Herald, 11. září 1894.

„William Miller se narodil v Pittsfieldu ve státě Massachusetts. Jeho formální školní vzdělání trvalo pouhých osmnáct měsíců, avšak díky svému silnému návyku číst se vzdělával jako samouk. Již v raném věku také začal psát, skládal poezii a vedl si deník. Jeho četba jej přivedla do styku s bezvěreckými autory, kteří na něj působili směrem k deismu. Ke konci svých dvaceti let se stal smírčím soudcem a bojoval ve válce roku 1812. Několik zkušeností během tohoto konfliktu obrátilo jeho mysl k osobnímu Bohu. Do roku 1816 byl obrácen a začal se s opravdovostí věnovat studiu Bible. Napsal: ‚Písma... se stala mou rozkoší a v Ježíši jsem našel přítele.‘“

„Do roku 1818 dospěl při svém studiu prorocství k závěru, že se Ježíš vrátí ‚kolem roku 1843‘. Roku 1831 začal po silném vnitřním přesvědčení a prozíratelném vedení k tomu veřejně sdílet výsledky svého studia v menších shromážděních. Po setkání s J. V. Himesem, významným redaktorem, v roce 1839 se otevřela cesta ke kázání před velkými zástupy v hlavních městech.

Ačkoli mu mnozí odporovali, jeho kázání i kázání dalších, kteří přijali adventní poselství, měla značný dopad; víru v brzký Kristův příchod přijalo až 100 000 lidí. Ellen Harmonová jej slyšela v Portlandu ve státě Maine v březnu roku 1840, když jí bylo 12 let. Později vzpomínala: „Pan Miller sledoval prorocství s přesností, která zasahovala srdce jeho posluchačů přesvědčením. Zabýval se prorockými obdobími a předložil mnohé důkazy k podpoře svého stanoviska. Potom jeho slavnostní a mocné výzvy i napomenutí těm, kdo nebyli připraveni, držely zástupy jako uhranuté.“ Life Sketches, 20.